

ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΣΜΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

1. Είπε γέρον. Σήμερα κοιτάζουμε να αγιάσουμε με λίγο κόπο.

2. Είπε πάλι. Όσο περισσότερο κοπιάζεις, τόσο περισσότερη χάριν και χαρά απολαμβάνεις. Και συνέχισε. Μπορούσε να πληρώσει την καρδιά μας ο Θεός με τόση μακαριότητα και αγάπη και θείον έρωτα, ώστε να πέσουμε κάτω, μην αντέχοντας αυτήν. Αλλά τότε θα εγκαταλείψουμε τα μοναστήρια και θα κλεινόμασταν στα σπήλαια. Οι κοσμικοί θα εγκατέλειπαν τις υποθέσεις τους και τις φροντίδες τις οικογένειας και τα παιδιά τους. Για αυτό ο Θεός που είναι αγάπη, δεν μας πληροί με τέτοια αγάπη και θεία μακαριότητα.

3. Είναι βαρεία η καλογερική Γέροντα; Ρώτησαν κάποιον σοφό μοναχό. Δεν είναι βαριά. Έρχεται καιρός που, όταν λησμονήσεις τον εαυτό σου, βλέπεις ότι είναι το πιο ανάλαφρο φορτίο – είπε.

4. Είπε ένας ερημίτης. Αν όσα χρωστάς σ' αυτήν την ζωή τα ξεπληρώσεις τότε σώζεσαι. Αν φας όμως και καμία παραπάνω, παίρνεις και κανένα φράγκο παραπάνω. Αν φάει κάποιος ξύλο άδικα, τότε έχει καθαρό μισθό. Πολλές φορές δηλαδή, ανθρώπους με πολλή καλή ζωή συμβαίνει να τους βρίσκουν τα χειρότερα. Εάν ο Θεός επιτρέπει, γιατί επιτρέπει;

Ας φέρω ένα καλό παράδειγμα.

Είναι μια πολλή καλή οικογένεια. Και ο άνδρας πολύ καλός και η γυναίκα πολύ καλή και τα παιδάκια πολύ καλά. Όλοι εκκλησιάζονται, κοινωνούν κ.λ.π.

Για μια στιγμή περνά ένας μεθυσμένος ή τρελός, χτυπάει την οικογενειάρχη και τον σκοτώνει.

Στα καλά καθούμενα. Μετά, όσοι άνθρωποι είναι απομακρυσμένοι από τον Θεό, λένε.

Για δεξ τον. Βλέπετε; Πηγαίνει με το σταυρό στο χέρι για αυτό το έπαθε.

Αυτό είναι αναίδεια. Επιτρέπει ο Θεός να παθαίνουν και άνθρωποι χωρίς να φταίνει καθόλου, για να δίνει την ευκαιρία στους τελείους αναιδείς να λένε, ότι είπε και ο καλός ληστής.

Τι βλέπουμε στους δυο ληστές; Ο ένας έβρισε τον Χριστό, αν είσαι Θεός κατέβα κάτω κ.λ.π. λέει ο άλλος. Δεν φοβάσαι τον Θεό; Εμείς δικαίως ταλαιπωρούμαστε. Ο άνθρωπος δεν έκανε τίποτα. Δεν φοβάσαι τον θεό;

Δηλαδή, για να δώσει ο Θεός την ευκαιρία στους αναιδείς να συνέλθουν, επιτρέπει να πάθουν μερικοί, χωρίς να φταίνει.

Ενώ αυτοί που παθαίνουν, μπορεί να είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού. Στο παράδεισο ο θεός πιστεύω δεν θα τους πει. Καθίστε σε αυτήν τη θέση. Αλλά διαλέξτε τον καλύτερο τόπο. Καταλάβετε; Έτσι είναι. Με το να ζητάμε το δίκαιο μας τα χάνουμε όλα.

Χάνουμε και την ειρήνη μας, Χάνουμε και τον μισθό μας.

5. Ρώτησε κάποιος ένα γέροντα, πόσα χρόνια έχει στο Άγιο Όρος και του απάντησε. Χρόνια πολλά έχω, προκοπή δεν έχω. Και τα τσακάλια στην έρημο ζουν, αλλά τσακάλια μένουν.

6. Είπε γέρων. Όσο πνευματικότερος είναι ο άνθρωπος, τόσο λιγότερα δικαιώματα ζητάει από αυτήν την ζωή.

7. Συμβούλευε ένα φωτισμένος μοναχός. Να έχεις αγάπη προς όλους, αλλά ιδιαίτερες σχέσεις με κανένα.

8. Έλεγε ο γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής.

Ο κυριότερος σκοπός του διαβόλου είναι να κτυπήσει την πίστη και έτσι να ρεζιλέψει τον άνθρωπο ως προδότη και αρνητή.

9. Μου είπε κάποτε προ ετών ο σεβαστός γέρων Γεράσιμος ο Υμνογράφος. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέει ότι το μόνο το οποίο αδυνατεί να πράξει ο Παντοδύναμος Θεός είναι το να ενωθεί με τον ακάθαρτο άνθρωπο. Σε αυτό αδυνατεί.

10. Έλεγε σε εμάς ο γέρων Μόδεστος ο Κωνσταμονίτης. Έχετε την εκούσια τύφλωση. Μην βλέπετε τα σφάλματα των άλλων.

11. Είπε γέρων. Το θέμα της σωτηρίας μας δεν είναι θέμα ευκαιρίας ή σύμπτωσης, αλλά θέμα εργασίας και βίας. «Βιάστε αρπάζουσιν την Βασιλεία των Ουρανών».

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

12. Είπε γέρων. Δεν έχω ασχοληθεί με πολλά πράγματα. Λίγα πατερικά ξέρω και προσπαθώ... τέλος πάντων. Αυτό που έχω καταλάβει είναι ότι δεν υπάρχει φαρμάκι στον άνθρωπο. Το φαρμάκι γίνεται γλυκό, όταν το αντιμετωπίσεις πνευματικά. Βλέπουμε πολλές φορές ένα άνθρωπο να αμαρτάνει. Λυπείται όπως πραγματικά μετανοεί, νιώθει λύπη εξομολογείται και έχει θεια παρηγοριά. Και όταν δεν νοιώθει αυτή την παρηγοριά, τότε πρέπει να καταλάβει ότι κάποια εξέλιξη τον πειράζει μέσα του, τον πειράζει ο λογισμός και πρέπει να πάει να το πει αυτό, όποτε έρχεται η παρηγοριά. Προχωρούμε τώρα. Συμμετέχει σε μια στεναχώρια ενός αδελφού που υποφέρει, κάνει προσευχή, παρακαλεί και τον βοηθάει ο Θεός.

13. Είπε πάλι , όταν κανείς είναι ελευθερωμένος από το παλιοάγχος, τότε αναπαύονται κοντά του και κάθε είδους άνθρωποι.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

14. Το Πάσχα του έτους 1935 ηγουμενεύοντας του αρχιμανδρίτου Σεραφείμ στην ιερά Μονή Αγίου Παύλου όλοι οι πατέρες, που αριθμούσαν τότε τους 60, είχαν βγει στο προαύλιο για να κάνουν την ακολουθία της Ανάστασης. Μέσα στην ατμόσφαιρα χαρμόσυνη και ενθουσιώδη. Μετά το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ , ο Καθηγούμενος λέει σε ένα από τα πιο απλά και πιστά γεροντάκια, τον γέρο Θωμά.

Γέρο Θωμά, πήγαινε κάτω στο σκευοφυλάκιο, εκεί που είναι τα οστά των πατέρων, να τους πεις το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Νάνε ευλογημένο Γέροντα – είτε ο γερο Θωμάς και χωρίς να σκεφθεί που πάει, με δυο τρία πηδήματα βρίσκεται μπρος στο οστεοφυλάκιο.

Ο Ηγούμενος με έστειλε να σας πω το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ , πατέρες και αδελφοί. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ φώναξε μεγαλοφώνος.

Τότε έγινε κάτι συγκλονιστικό. Τα οστά έτριξαν, αναπήδησαν, μια νεκροκεφαλή ανασηκώθηκε ένα μέτρο και απάντησε στο χαιρετισμό του γερο – Θωμά.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Και μετα ακολούθησε νεκρική σιγή. Επέστρεψε το γεροντάκι και διηγηθεί όσα είδε και άκουσε.

Οι πατέρες την φορά εκείνη γιόρτασαν ένα Πάσχα μοναδικό. Με διπλή δοξολογία προς τον Αναστάνα Κύριο και αρχηγό της ζωής. Έψαλλαν κατασυγκινημένοι.

Την Αναστασιν Σου Χριστέ Σωτήρ άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς

Και ημάς τους επί γης καταξίωσον εν καθαρά καρδία σε δοξάσειν.

Το γεγονός αυτό μας το διηγήθηκε ο αείμνηστος γέρων Θεοδόσιος, ο οποίος χρημάτισε τελευταίος βιβλιοθηκάριος της Μονής.

15. Η ιερά εικόνα της Παναγίας της Πορταϊτισσας θεωρείτε η πλέον θαυματουργός εικόνα του Άγιου Όρους.

Μετά την όραση του πύρινου στύλου μέσα στην θάλασσα, που βρέθηκε η εικόνα, και την αποκάλυψη του Ιβηρίτου ερημίτου οσίου Γαβριήλ, ο όσιος κατήλθε από το βουνό και περπάτησε πάνω στη θάλασσα σαν να ήταν ξηρά, έλαβε στα χέρια του την μεγάλη σε όγκο εικόνα, την οποίαν με τιμές και ευχαριστίες οι μοναχοί τοποθέτησαν στο Άγιο Βήμα.

Η Παναγία όμως είπε στον ηγούμενο ότι ΕΓΩ ΔΕΝ ΗΛΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΦΥΛΑΤΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΣΑΣ ΦΥΛΑΩ.

Για αυτό επανειλημμένως την έβρισκαν οι μοναχοί στην πύλη της Μονής, ενώ την μετέφεραν στο Ιερό Βήμα. Από τότε η Ιερά εικόνα ονομάσθηκε Πορταϊτισσα.

Μεγαλοπρεπής και υπέροχη στη θεά, σαν Μητέρα του Θεού ημών , φοβερά προστασία και σκέπη και βοηθός.

Στο πάντιμον πρόσωπο της εικόνας διακρίνεται ξηρή πληγή με μαχαίρι από το κτύπημα του πρώην πειρατή.

Ο πειρατής όταν κτύπησε την εικόνα, είδε να ρέει αίμα από την πληγή.

Το θαύμα τον συγκλόνισε. Πίστεψε, βαπτίσθηκε, κα έμεινε στη μονή σαν μονάχος. Δεν θέλησε άλλο όνομα παρά το όνομα Βάρβαρος.

Έζησε Αγια ζωή και στο τέλος αγίασε.

Στο ναΐδριον της Πορταϊτισσας υπάρχει τοιχογραφία με στολή πειρατού και την προσωινυμία Ο ΆΓΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΣ.

16. Στην ιερά Μονή Βατοπεδίου έζησε οσιακώς και θεαρέστως ο όσιος Γεννάδιος ο Δοχειάρης, ο οποίος αξιώθηκε να δει το θαύμα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Είδε δηλαδή, το πρώην άδειο πιθάρι του λαδιού γεμάτο από λαδί τόσο, ώστε έτρεχε έξω από την θύρα του Δοχείου (της αποθήκης).

17. Στην ίδια Μονή έζησε ο ευλογημένος εκείνος ιεροδιάκονος ο Βηματάρης, ο οποίος έκρυψε την εικόνα της Παναγίας της Βηματαρίσσης στο πηγάδι, όπου βρέθηκε μετα την αιχμαλωσία του από τους βαρβάρους, μετά πολλά χρόνια, όρθια πάνω στο νερό με αναμμένη την λαμπάδα.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΚΑΤΑΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

18. Έλεγε στους επισκέπτες του ο απλούστατος Διονύσιος μοναχός γέρων Δαβίδ περί του κακού της κατακρίσεως. Πρόσεχε, να μην λες ο τάδε κάνει τούτο και ο άλλος εκείνο. Γιατί έτσι θα χάσης την Χάρη του Χριστού. Και γάιδαρο να τον δεις κάποιον, να μην τον κοροϊδέψεις. Αγάπα τον πλησίον όπως τον εαυτό σου, έτσι λέει ο Χριστός.

19. Ο θεοφόρος πνευματικός παπα- Σάββας ουδέποτε κατηγόρησε άνθρωπο. Όταν τον ρωτούσαν «Τι άνθρωπος είναι εκείνος Πνευματικέ;» απαντούσε. Άγιος άνθρωπος είναι αυτός ο άνθρωπος.

20. Είπε γέρων μοναχός. Πάντα στις κρίσεις να βάζετε ένα ερωτηματικό. Δεν ξέρουμε τι μπορεί να συμβαίνει.

21. Διηγείτο ο πολυσέβαστος ιερομόναχος Ε, ερημίτης των Κατουνακίων.

Κάποιος αδελφός μου είπε για την κατάκριση. «κατακρίνω πολύ, πώς να αποφύγω την κατάκριση;» Και του είπα.

Όταν πρόκειται να μιλήσεις για ένα πρόσωπο, λέγε. Τώρα είναι παρών.

Πάρε παράδειγμα εσένα π.χ. όταν είσαι παρών, δεν σε κατακρίνει ο άλλος, όταν είσαι απών, σε κοπανάει στο κεφάλι σε κατακρίνει.

Θυμάμαι ότι όταν ζούσε ο Γέροντας, τον κατέκρινε σε κάτι. Πήγα το βράδυ να κάνω προσευχή.

Βλέπω ντουβάρη, δεν μπορώ να προχωρήσω την ευχή.

Κύριε Ιησού.....Κύριε Ιησούδεν προχωρά κάπου έχω σφάλει σκέπτομαι, κάπου έχω αμαρτήσει. Λοιπόν; Την προηγούμενη μέρα που πήγα, τι έκανα, τιμίλησα, τι

έπραξα; Το βρήκα είχα κατακρίνει τον Γέροντα μου.
Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή και έπρεπε να λειτουργήσω.
Ο παπάς εδώ τάχη δογματικά. Πρέπει να λειτουργήσει.
Εκτός αν έχει κώλυμα. Τώρα τι να κάνω; Προσευχή.
Θεέ μου, συγχώρεσε με. Θεέ μου έσφαλα. Συγχώρεσε με ζητώ συγγνώμη.
Τίποτα.
Καλά για μένα δεν έχει συγχωρέσει, δεν υπάρχει «ευλόγησαν»;
Εφ' όσον σε λύπησα, «ευλόγησαν».
Οφείλω να έχω το «Θεός σχωρές»
Τίποτα.
Μα ο Πέτρος Σε αρνήθηκε τρεις φορές και τον συγχώρεσες. Εγώ δεν σε αρνήθηκα.
Κατέκρινα τον Γεροντά μου. Ε` τώρα, βάζω κι εγώ μετάνοια.
Μετανόησα και ζητώ συγχώρηση.
Τίποτα.
Λέγοντας αυτά έπιασα πάλι το κομποσχοίνι.
Τίποτα. Δεν προχωρά η προσευχή.
Άρχισα τα κλάματα.
Έβγαιναν τα δάκρια ποτάμι.
Δεν είναι τόσο να κατακρίνεις ένα ξένο, όσο να κρίνεις τον Γεροντά σου.
Αλίμονο σου.
Κατακρίνεις τον ίδιο τον θεό.
Άρχισα τα κλάματα. Τρεις ώρες έφαγα. Μια ακολουθία της Κυριακής είναι τρεις
ώρες.
Άρχισα τα κλάματα.
Θεέ μου, θεέ μου δεν υπάρχει για μένα «ευλόγησον» ο Θεός του ελέους και της
ευσπλαχνίας είσαι. και εμένα δεν με συγχωράς.
Εγώ σου λέω 'ευλόγησον'
Και η όσια Μαρία η Αιγύπτια όταν μετανόησε την συγχώρησες, και πολλή άγιοι
ήσαν αμαρτωλοί, αλλά τους συγχώρεσες.
Και Νεομάρτυρες που είχαν γίνει Τούρκοι τους συγχώρεσες και τους ελέησες. Για
μένα δεν υπάρχει έλεος δεν υπάρχει συγχώρηση;
Τρεις ώρες έφαγα.
Έκανα την ακολουθία της Κυριακής με δάκρυα.
Στο τέλος βλέπω μια ειρήνη, μια χαρά μέσα μου.
Άρχισα τότε.
ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.
Α. ηρέμησα. Και έτσι προχώρησα στην λειτουργία.
Αλλιώς δεν μπορείς να προχωρήσεις στη λειτουργία.
Η κατάκριση είναι μεγάλο αμάρτημα.
Φεύγει η χάρις δίχως να το καταλάβεις. Φοβερό αμάρτημα. Του Χριστού την κρίση
την παίρνεις εσύ, και έπειτα γίνεσαι αντίχριστος.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ

22. Είπε γέρων. Η καρδιά καθαρίζει με αναστεναγμό, με φιλότιμο. Να βάλουμε την

ψυχή στο μούσκιο των δακρύων. Αλλά και ένας αναστεναγμός με πόνο ψυχής ισοδυναμεί με δυο κουβάδες δάκρυα.

23. Υπήρχαν μοναχοί κανδηλανάπτες στην σκήτη της άγιας Άννας και στα κοινόβια, οι οποίοι κατά την ιερά διακονία τους, δάκρυζαν ενώπιον των ιερών εικόνων.

24. Παιδί μου συμβούλευε ο Ρώσος ασκητής Τύχων, να πλένεις με δάκρυα το ποδιά του Χριστού, και ο Χριστός θα ξεπλύνει τις αμαρτίες σου.

25. Είπε γέρον. Τα πρώτα δάκρυα είναι της θειας παρηγοριάς.

Σπάει και κλαίει εκείνος που λέει την ευχή.

Η δεύτερη κατάσταση είναι της δοξολογίας. Κινείται σε άλλο χώρο.

Τα πρώτα δάκρυα και το σώμα καταβάλλουν, ενώ τα δεύτερα δίνουν τις βιταμίνες και για την ψυχή και για το σώμα.

Είναι της αγαλλιάσεως της δοξολογίας. Απ' αυτού βλέπει κανείς την διάφορα.

26. Κάποτε ο άγιος Σιλουανός συνάντησε ένα ασκητή ο οποίος είχε το χάρισμα της κατανύξεως και έχυne πολλά δάκρυα κάθε μέρα όταν σκέπτονταν τα πάθη και τον Σταυρό του Κυρίου.

Είναι καλό να προσεύχομαι για τους νεκρούς; Ρώτησε ο άγιος.

Εκείνος αναστέναξε και είπε.

Εάν θα ήταν δυνατό να έβγαζα όλους από τον Άδη τότε θα αναπαυόμουν και θα χαιρόταν η ψυχή μου. Τότε έκανε μια χειρονομία σαν να μάζευε στάχια και δάκρυσε.

27. Όταν ο παπα – Κοδράτος, έδειχνε τα άγια Λείψανα στους ευλαβείς προσκυνητές, ιδιαίτερα την περικεφαλαία του αγίου Μερκουρίου, και έπρεπε να θυμηθεί και να μιλήσει για το μαρτύριο του αγίου, τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα.

Στην Θεία λειτουργία σχεδόν κάθε φορά έκλαιγε, και πιο πολύ στην μεγάλη είσοδο, όταν έλεγε το «Πάντων ημών μνησθείη...»

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

28. Ρώτησαν κάποτε ένα αγιορείτη γέροντα. Τι είναι το Άγιον Όρος, γέροντα; Και αυτός απάντησε.

« Χαρά γίνεται στον ουρανό επί ενί αμαρτωλό μετανοούντι».

Εδώ έχουμε πολλούς που μετανοούν. Η μάλλον όλοι είμαστε μετανοούντες.

29. Στην καλύβα «Αγία Τριάς» της Σκήτης της αγίας Άννης ζούσαν πριν πολλά χρόνια πέντε κατά σάρκα αδελφοί.

Από φθόνο του διαβόλου περιέπεσαν σε τέτοια φιλονικία μεταξύ τους ώστε ορισμένοι τους αποκαλούσαν ταραχοποιούς.

Κάθε βράδυ όμως αυτοί έβαζαν μετάνοια μεταξύ τους και συγχωρούσε ο ένας τον άλλον.

Παρήλθαν πολλά χρόνια σε αυτή την κατάσταση.

Κάποτε δεν ακούγονταν τίποτα από την ταραχοποιών εκείνη καλύβα. Ούτε φωνή, ούτε ακρόαση.

Ο Δίκαιος της Σκήτης πληροφορήθηκε στον ύπνο του την εκδημία των αδελφών και έτρεξε μαζί με άλλους πατέρες στην καλύβα τους να δουν

Οι πέντε εκείνοι αδελφοί ήσαν κεκοιμημένοι.

Την στιγμή που έβαζαν μετάνοια μετά το Απόδειπνο και ζητούσε ο ένας στον άλλον συγγνώμη τους πήρε ο Θεός της συγγνώμης και των οικτιρμών.

Σημείων δικαιοσύνης και σωτήριας.

Σημείων διορθώσεως και ανεξικακίας.

Σημείων προσοχής σε αυτούς που καταλαλούν λάθρα κατά του πλησίον.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΘΕΙΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΩΝ

30. Διηγήθηκε ένας ερημίτης σε αδελφό.

Αδελφέ μου και πατέρα μου, δεν γνωρίζω πως, αλλά αξιώθηκα ο ανάξιος να με κοινωνήσει άγγελος Κυρίου.

Είδα στην αρχή ένα φως και μετά ήλθε άγγελος κρατώντας τα τίμια Δώρα.

Πως έγινε δεν μπορώ να καταλάβω.....

31. Μετά από πολλές προσευχές και πολλά δάκρυα, διηγήθηκε σε μας ο σεβάσμιος ησυχαστής των Κατουνακίων παπα Εφραίμ, είχε πληροφορία ότι οι κεκοιμημένοι, ο πατέρας αυτού γέρων Νικηφόρος και ο πρώτος Γέροντας του Εφραίμ βρήκαν την σωτήρια τους.

32. Ο ησυχαστής γέρων Ιωσήφ, ο κοιμηθείς με ειρήνη το έτος 1959 στην αρχή της ασκητικής του ζωής, σε ώρα γλυκύτατης νοεράς προσευχής, είδε το έξης όραμα.

Όπως το διηγήθηκε ο ίδιος.

« Εκεί που βρισκόμουν βυθισμένος στον εαυτό μου και πρόσεχα τα λόγια της ευχής, ξαφνικά γέμισα φως...και έπειτα όλος ο τόπος έγινε φως. Ξαφνικά παρουσιάστηκαν τρία παιδάκια, σε ηλικία έξι μέχρι οκτώ ετών, όμοια κατά πάντα στην μορφή και τα χαρακτηριστικά τους, χαριτωμένα και τόσο ωραία που η θέα τους αιχμαλώτισε όλες μου τις αισθήσεις.

Βάδισαν προς σε μένα με τον ίδιο ρυθμό, το ίδιο βήμα, σαν να ήταν ένα και όμως ήταν τρία.

Έψαλλαν μελωδικότατα το «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε αλληλούϊα».

Όταν με πλησίασαν πολύ, μέχρι που νόμιζα ότι θα τα έπιανα εάν άπλωνα τα χέρια μου, πήγαιναν πάλι μπρος τα πίσω χωρίς να γυρίζουν την πλάτη τους και συνέχισαν το ίδιον ύμνο και στο αλληλούϊα με ευλογούσαν με τα χεράκια τους, καθώς κάνει ο ιερέας.

33. Κάποτε ένας καλός και ενάρετος μοναχός είδε την Παναγία μας να σκουπίζει το μοναστήρι της μεγίστης Λαύρας. Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Σουλτάνος έδωσε διαταγή σύμφωνα προς το οποίο ο Τουρκικός στρατός έπρεπε να αναχώρηση από το Άγιον Όρος.

34. Μην στεναχωριέσαι! Το όνομα σου είναι γραμμένο εδώ στο βιβλίο της ζωής, είπε ο Κύριος στον απλούστατο και προορατικών γέροντα Αβέρκιον της Νέας Σκήτης, όταν του αποκαλύφθηκε κάποτε στο Κυριακό κατά την ώρα της αγρυπνίας.

35. Όταν κάποτε ο όσιος Ευθύμιος, ο κτήτορας της ιεράς μονής Ιβήρων, λειτουργούσε στην κορυφή του Άθω κατά την γιορτή της Μεταμορφώσεως, φως ουράνιων περιέλαμψε όλους τους παρευρεθέντας, το οποίον τους ανάγκασε να πέσουν καταγής γιατί δεν μπορούσαν να υποφέρουν την λάμψη.

36. Ο σεβαστός λόγιος μοναχός γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης μου διηγήθηκε ότι πήγε κάποτε να συναντήσει τον θαυμάσιο στην ψυχή και την βιβλική όψη Ρώσσο ερημίτη παπα Τύχωνα.

Πλησίασε το ασκητήριο του άκουσε θεσπέσιες ψαλμωδίες.

Νόμιζε ότι γινόταν Θεία Λειτουργία και για αυτό περίμενε έξω από την καλύβα μέχρι να τελείωση.

Τέλος, αφού μπήκε βρήκε μόνο τον παπα Τύχωνα στην εκκλησία, ο οποίος εκείνη την στιγμή μεταλάμβανε τον Άγιον Άρτον.

Διατηρούσε Άγιον Άρτον όλο το χρόνο και μεταλάμβανε συχνά μόνος του.

Ο πατέρας Θεόκλητος έμεινε κατάπληκτος και απορούσε τι να ήταν οι ψαλμωδίες που άκουσε προηγουμένως.

Λίγο πριν την μακάρια κοίμηση του ερημίτου τον υπηρετούσε ο μαθητής και υποτακτικός του, σεβάσμιος γέρων Παΐσιος.

Εσύ είσαι ο άγιος Σεραφείμ; Ρώτησε κατάκοιτος και ετοιμοθάνατος παπα Τύχων.

Τι λέτε γέροντα, δεν σας καταλαβαίνω.

Να - είπε τότε - προ ολίγου ήταν εδώ ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ μαζί με την Παναγία και μιλούσαμε.

Τι σου είπε η Παναγία;

Ρώτησε ο πατέρας Παΐσιος.

Μου είπε ότι θα με πάρει μετά την γιορτή μου.

Πράγματι στις 10 Σεπτεμβρίου μετά την γιορτή της γεννήσεως της Θεοτόκου 8 Σεπτεμβρίου, κοιμήθη ο παπα - Τύχων με ειρήνη κρατώντας στα χέρια του ένα σταυρό.

Πριν πεθάνει ο πατέρας Παΐσιος του έβαλε στην μύτη να μυρίσει βασιλικό.

Μυρίζει ωραία γέροντα; Του είπε.

Ναι, παιδί μου αλλά ο παράδεισος μυρίζει πολύ πιο ωραία!.....

37. Ο ΣΤΑΡΕΤΣ Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ είχε ένα молδαβό μαθητή, το Γεώργιο, που με την σειρά του είχε και αυτός ένα μαθητή, Γεώργιο και αυτόν, που ήταν

τυπογράφος στο Νιαμέτς στη Ρουμανία. Στις αρχές του 19ου αιώνα ο Γεώργιος αυτός πήγε στο Άγιο Όρος και εγκαταστάθηκε σε ένα κελί στην περιοχή της Βίγλας, κοντά στη θέση που σήμερα βρίσκεται η ρουμανική σκήτη. Ήταν μορφωμένος άνθρωπος.

Αφού αποτάχθηκε τον κόσμο, έζησε σαν ερημίτης και απόκτησε πολλά χαρίσματα από τον Θεό.

Ο γέροντας Γεώργιος είχε ένα μαθητή τον Αθανάσιο. Έζησαν μαζί οκτώ χρόνια. Ο Αθανάσιος μιλούσε γι τον στάρετς Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ με δέος και σεβασμό και διηγούνταν τα ακόλουθα για να δείξει το ύψος των πνευματικών του αναβάσεων. «Είχα την εξαιρετική ευλογία να γνωρίσω τον τελευταίο επιζώντα μαθητή του γέροντα Παΐσιου.

Από το ακόλουθο περιστατικό που συνέβη σε αυτόν, που ήταν άνθρωπος πνευματικά έμπειρος, μπορείτε να καταλάβετε πόσο μεγάλος άγιος ήταν ο Παΐσιος.

Κάποτε καθόταν στο καλύβι του και προσευχόταν. Ξαφνικά είδε (σαν σε έκσταση, όπως συνήθως αποκαλύπτεται σε τέτοιους ανθρώπους) πλήθος δαιμόνων να κυκλώνουν ένα είδος θυσιαστηρίου και σε λίγους άλλους δαίμονες να συνοδεύουν τον σατανά με δαιμονική επισημότητα.

Ο σατανάς κάθισε πάνω στο θυσιαστήριο και δεχόταν τους δαίμονες ένας – ένας με τις αναφορές τους και απαντούσαν στις ερωτήσεις του.

Εσύ που ήσουν; Ρώτησε ο σατανάς τον πρώτο δαίμονα.

Ήμουν στο καλύβι ενός μοναχού, που ζει στην ησυχία έξω από το μοναστήρι, μα δεν μπορούσα να τον πλησιάσω, γιατί όσες φορές δοκίμασα εκείνος έπεφτε κατά γης φυσικά έκανε μετάνοιες και προσευχές και ήταν καλυμμένος ολόκληρος με μια φωτιά που με έκαιγε και για αυτό μου ήταν τελείως αδύνατο να φτάσω κοντά του.

Ο σατανάς τότε διέταξε να τον δείρουν όπως και τους άλλους που δεν τα κατάφεραν στις δαιμονικές επιδιώξεις τους.

Κι ήταν όλοι αυτοί 5-6 δαίμονες.

Μετά ο σατανάς άρχισε να γρυλίζει και να λέει.

Ω! πόσο με ενοχλούν αυτά τα παλιόχαρτα (εννοούσε τα πατερικά βιβλία μεταφράσεις του Παΐσιου.)

Θάρθει καιρός όμως που όλα θα υποταχθούν στην θέληση μου, και αυτά τα βιβλία θα εξαφανιστούν.

Και η εποχή αυτή, πρόσθεσε ο γέρον Αθανάσιος ήρθε.

Η περίφημη βιβλιοθήκη της μονής Νιαμέτς κατακάηκε και τα λίγα βιβλία για την νοερή προσευχή που γλίτωσαν από την καταστροφή έχουν μείνει στ` αζήτητα, κανείς πια δεν ενδιαφέρεται γι` αυτά.

Ο γέροντας Αθανάσιος συνέχισε.

Πρέπει να διαβάζουμε διαρκώς ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ.

Όλοι οι άγιοι πατέρες διάβαζαν πολύ, διάβαζαν ως ότου να λάβουν το χάρισμα της προσευχής.

Τον Οκτώβριο του 1873 ο Αθανάσιος αρρώστησε και στις 23 του μηνός πέθανε και κηδεύτηκε στο κοινό κοιμητήριο.

38. Το μοναστήρι του Νιαμέτς ήταν για την Μολδαβία ότι και το μοναστήρι της

Άγιας Τριάδος στην Ρωσία, ότι της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου για την Ουκρανία, ότι το Άγιον Όρος για την Ελλάδα. Για πέντε αιώνες ήταν το κέντρο της θρησκευτικής διαφώτισης στην Μολδαβία. Από εκεί βγήκε ο περίφημος μολδαβός γέροντας Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, ιδρυτής και πατέρας του θεσμού των γερόντων στη Ρωσία στους έσχατους καιρούς.

Έτσι ένας από τους πολλούς μαθητές του οσίου Παϊσίου, ο Σωφρόνιος, που εκείνη την εποχή ήταν ηγούμενος, ήταν πνευματικός άνθρωπος και αυστηρός ασκητής είδε ένα όραμα.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ

39. Μια νύχτα, νομίζοντας πως πλησίαζε να ξημερώσει, ο Σωφρόνιος βγήκε από την πύλη του μοναστηριού και κοίταξε προς την εξωτερική πύλη, εκεί που σήμερα βρίσκεται το αγίασμα.

Εκεί είδε ένα άνθρωπο που ήταν μαύρος στην όψη και φοβερός στο θέαμα.

Φορούσε στρατιωτικό μανδύα και φώναζε δυνατά, όπως κάνουν οι αξιωματικοί όταν δίνουν διαταγές στους στρατιώτες.

Τα μάτια του ήταν κόκκινα και γυάλιζαν σαν φλόγες.

Το στόμα του ήταν σαν των πιθήκων και τα δόντια του εξείχαν απ' αυτό.

Στη μέση του ήταν περιτυλιγμένο ένα τεράστιο φίδι, του οποίου το κεφάλι κρεμόταν προς τα κάτω κι από το στόμα του έβγαινε η γλώσσα σαν ξίφος.

Στους ώμους του είχε σιρίτια που είχαν το σχήμα κεφαλών φιδιών και στο κεφάλι του φορούσε ένα καπέλο απ' όπου ξεπρόβαλαν φαρμακερά φίδια και τυλίγονταν σαν μαλλιά γύρω απ' το λαιμό του.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος αντίκρισε όλα αυτά πέτρωσε από τον φόβο.

Μετά από λίγο συνήλθε κάπως και ρώτησε τον άρχοντα αυτό του σκότους τι γύρευε τέτοια ώρα στον περίβολο του μοναστηριού.

Είναι δυνατό να μην ξέρεις ότι εγώ δίνω διαταγές εδώ στο μοναστήρι σου; Απάντησε ο μαύρος.

Εμείς δεν έχουμε στρατό εδώ κι η πατρίδα μας διανύει περίοδο απόλυτης ειρήνης, είπε ο ηγούμενος.

Τότε συνέχισε ο μαύρος δαίμονας, μάθε πως εμένα με έστειλαν οι αόρατοι άρχοντες του σκότους και βρισκόμαστε εδώ για να εγείρουμε πόλεμο εναντίον την μοναχικής τάξης.

Όταν κατά την κουρά σου δίνεται τους μοναχικούς σας όρκους, δηλώνεται ότι θα μας πολεμάτε και μας προξενείτε πολλές πληγές με το πνευματικό σας οπλοστάσιο.

Πολλές φορές αναγκαζόμαστε να υποχωρούμε με ντροπή, γιατί η φλόγα της προσευχής σας μας καίει.

Τώρα όμως δε σας φοβόμαστε, ιδιαίτερα μετά το θάνατο του Παϊσίου, του ηγουμένου σας. Εκείνος μας τρόμαζε και υποφέραμε πολύ στα χέρια του.

Από τότε ακόμα που ήρθε εδώ από το Άγιο Όρος μαζί με εξήντα άλλους μοναχούς, εμένα με έστειλαν εδώ με εξήντα χιλιάδες στρατιώτες μας για να τον σταματήσουμε.

Όσο καιρό είχε αυτός είχε την ηγουμενία δεν μπορούμε να ησυχάσουμε.

Παρ' όλους τους πειρασμούς, τα τεχνάσματα και τις μεθοδείες μας εναντίον εκείνων

και των μοναχών του, δεν καταφέρναμε τίποτα.

Και ταυτόχρονα δεν μπορεί να διηγηθεί ανθρώπινη γλώσσα τις φοβερές οδύνες, τις ταλαιπωρίες και τις δοκιμασίες που υποστήκαμε κατά την διάρκεια της διαμονής αυτού του ανθρώπου. Εδώ.

Ήταν ένας έμπειρος στρατιώτης και η στρατηγική του μας εύρισκε πάντα εκτός θέσης.

Μετά τον θάνατο του όμως να πράγματα άλλαξαν κάπως και μπορέσαμε να αποδεσμεύσουμε από αυτό το φρούριο δέκα χιλιάδες δικούς μας.

Έτσι μείναμε εδώ πενήντα χιλιάδες.

Όταν οι μοναχοί άρχισαν να αμελούν τον κανόνα τους και να ενδιαφέρονται περισσότερο για τους αγρούς, τα κτίρια και τα αμπέλια, απαλλάξαμε άλλους δέκα χιλιάδες από τα καθήκοντα τους εδώ και οι υπόλοιποι σαράντα χιλιάδες μείναμε για να συνεχίσουμε τις προσβολές μας.

Λίγα χρόνια αργότερα, μερικοί από τους μονάχους αποφάσισαν να αλλάξουν το τυπικό του Παϊσίου, διαφώνησαν μεταξύ τους και μερικοί έφυγαν.

Στο μεταξύ δόθηκε άδεια σε λαϊκούς να νοικιάζουν δωμάτια στο μοναστήρι, κι όταν μάλιστα έφεραν και τις γυναίκες τους μέσα, κάναμε γιορτή για την νίκη μας και μειώσαμε τον στρατό μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμα.

Αργότερα που άνοιξαν και τα σχολεία για νεαρά αγόρια ο πόλεμος πλησίασε μπρος στο τέλος του πια και μπορούσαμε να μειώσουμε τις δυνάμεις μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμη, αφήνοντας εδώ μόνο είκοσι χιλιάδες δικούς μας για να επιβλέπουν τους μοναχούς.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος άκουσε όλα αυτά αναστέναξε μέσα του και ρώτησε τον μαύρο δαίμονα.

Τι ανάγκη έχετε να μένετε ακόμη στο μοναστήρι αφού βλέπετε, όπως και ο ίδιος ομολογεί πως οι μοναχοί έχουν παραιτηθεί από τον πόλεμο;

Τι άλλη δουλειά έμεινε ακόμα εδώ για σας;

Και εκείνος ο παγκάκιστος, εξαναγκασμένος από την δύναμη του Θεού, αποκάλυψε το μυστικό του.

Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει κανένας πια να μας πολεμήσει όπως παλιά, αφού η αγάπη έχει ψυχραθεί και έχετε προσκολληθεί σε επίγειες και κοσμικές υποθέσεις.

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα στο μοναστήρι που μας ενοχλεί και μας ανησυχεί.

Είναι αυτά τα κουρελόχαρτα τα βιβλία στον όλεθρο να πάνε!!

Αυτά που έχετε στην βιβλιοθήκη σας.

Ζούμε με τον φόβο και τον τρόμο μήπως κάποιος από τους νεωτέρους μονάχους τα πιάσει στα χέρια κι αρχίζει να τα διαβάζει.

Μόλις αρχίσουν να διαβάζουν τα καταραμένα αυτά κουρελόχαρτα, μαθαίνουν την αρχαία ευλάβεια κι εχθρότητα σας εναντίον μας κι οι νεαροί αρχάριοι ξεσηκώνονται.

Μαθαίνουν από αυτά πως οι παλιοί χριστιανοί, μοναχοί και λαϊκοί, συνήθιζαν να προσεύχονται αδιάλειπτα, να νηστεύουν, να εξετάζουν και να ξαγορεύονται τους λογισμούς, να αγρυπνούν και να ζουν σαν ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτόν τον κόσμο.

Μετά, απλοϊκοί όπως είναι, αρχίζουν να θέτουν τις ανοησίες αυτές σε εφαρμογή.

Ακόμη παίρνουν σοβαρά όλη την Άγια Γραφή.

Μας βρίζουν και ωρύνονται εναντίον μας σαν άγρια θηρία.

Αρκεί να σου πω ότι ένας από αυτούς τους ανόητους θερμοκέφαλους είναι αρκετός για να μας διώξει όλους από εδώ.
Είναι τόσο ανηλεείς και ασυμβίβαστοι εναντίον μας, όσο και ο θανατωμένος αρχηγός σας (ο Σωτήρας).
Επί τέλους, έχουμε τόση ειρήνη και ηρεμία μαζί σας.
Αυτά τα αποκαλούμενα πνευματικά βιβλία σας όμως είναι μια διαρκεί πηγή εχθρότητα και ταραχής.
Γιατί δεν μπορούμε να έχουμε ειρήνη; Γιατί εσείς δεν διαβάζεται τα βιβλία μου;
Δεν είναι και αυτά πνευματικά;
Κι εγώ πνεύμα δεν είμαι;
Κι εγώ εμπνέω ανθρώπους να γράφουν βιβλία.
Δε φτάνει παρά να πέσει ένα απ' αυτά τα παλιόχαρτα, που τα λέτε περγαμηνές, στα χέρια ενός απλού κι ανόητου κι αρχίζει εκ νέου καινούργιος πόλεμος κι αναγκαζόμαστε να φεύγουμε κι να αρπάζουμε πάλι τα όπλα εναντίον σας.
Ανήμπορος πια να κρατήσει σιωπή, ο φτωχός ηγούμενος τον ρώτησε.
Ποιο είναι το μεγαλύτερο όπλο σας εναντίον των μοναχών στους καιρούς μας;
Κι εκείνος απάντησε.
Όλο το ενδιαφέρον μας σήμερα στρέφεται στο να κρατήσουμε τους μονάχους και τις μοναχές μακριά από τις πνευματικές ενασχολήσεις, ιδιαίτερα δε από την προσευχή και την μελέτη αυτών των καπνισμένων βιβλίων.
Γιατί δε δαπανάτε περισσότερο χρόνο στη φροντίδα των κήπων και των αμπελιών, στο ψάρεμα, στα σχολεία για τους νέους, στη φιλοξενία όλων αυτών των καλών ανθρώπων που έρχονται εδώ το καλοκαίρι για καθαρό αέρα και υγιεινό νερό;
Οι μοναστές που ασχολούνται με τέτοια πράγματα πιάνονται στα δίκτυα μας όπως οι μύγες στον ιστό της αράχνης.
Ως ότου όλα αυτά τα βιβλία καταστραφούν ή φθαρούν από το χρόνο, δε θα ειρηνέψουμε.
Είναι σαν σαΐτες και βέλη για μας.
Δεν είχε καλά καλά τελειώσει τα λόγια αυτά και σήμανε το σήμαντρο για την ακολουθία του όρθρου.
Ο αρχηγός των δαιμόνων εξαφανίστηκε αμέσως σαν καπνός.
Ο γέροντας ξεκίνησε για την εκκλησία με μεγάλο πόνο ψυχής, εξαιτίας των αποκαλύψεων αυτών και μπήκε στην εκκλησία.
Όταν μαζεύτηκαν οι μοναχοί τους διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια όλα όσα είδε κι άκουσε κατ την διάρκεια της φοβερής Αυτής σπασίας.
Και μετά έδωσε εντολή να καταγραφούν όλα αυτά για να ωφεληθούν οι επιγενόμενοι.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΣΙΑΚΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

40. Πρώην εγγονός του αείμνηστου ησυχαστού Χαρίτωνος υπήρξε και ο Χαρίτων μοναχός, ο Καυσοκαλυβίτης.
Ακολούθησε τα ευλογημένα ίχνη του παππού του και επιδόθηκε στην άθληση και τα κατορθώματα της ασκήσεως, νέος όταν ήταν ακόμη.
Πολλές φορές έπεφτε σε έκσταση ενώ έτρωγε.

Αδιάκοπη νύψη και αδιάλειπτος προσευχή ήταν η ζωή του.

Και ο θάνατος του οσιακός και αυτός.

Έπεσε κατάκοιτος στο κρεβάτι και στα τελευταία του έβλεπε ουράνια οπτασία.

Πάτερ Αθανάσιε, έλεγε στον παραδελφό του, κοίταξε.

Που βρέθηκαν τόσο μικρά ολόλευκα παιδάκια;

Ω, τι ωραία, κοίτα. Κρατούν λουλούδια στα χεράκια τους.

Σε ευχαριστώ Θεέ μου, που με αξίωσες να δω τους αγγέλους σου.

41. Ο Λαυριώτης γέρον Θεόφιλος φρόντισε για τα μνημόσυνά του και είχε δώσει χρήματα για τα επιμνημόσυνα έξοδα. Προ του θανάτου του μοίρασε όλα τα προσωπικά του είδη στους αδελφούς και πατέρας.

42. Ένας καλός και ενάρετος ιερομόναχος της ιερά μονής του αγίου Παύλου, απεβίωσε, βρισκόμενος έξω την Μονής σε ένα βραχάκι καθισμένος και ευλογών με το δεξί του χέρι.

43. «Χριστέ μου, το μέγα Σου έλεος»

Αυτοί ήταν οι τελευταίοι λόγιοι του γέροντος Αββακούμ του ανυπόδητου, με τους οποίους λόγους και εκοιμήθη με ειρήνη.

44. Ένας μοναχός ρώτησε ένα άλλο γέροντα, ηλικίας άνω των 100 χρονών.

Τώρα που θα φύγεις από τον πρόσκαιρο αυτό κόσμο τι αισθάνεσαι;

Αισθάνομαι τόσο χαρούμενος και ειρηνικός σαν να πηγαίνω σε γάμο είτε.

45. Ένας μοναχός εκοιμήθη επικαλούμενος τις τελευταίες στιγμές του βίου του το Πανάγιο Πνεύμα, λέγων το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον. Το είτε τρεις φορές και ξεψύχησε.

46. Οσιακή η ζωή, οσιακό και το τέλος του ερημίτου Φιλάρετου φίλου της αρετής και της ερήμου.

Λίγο πριν κοιμήθη, κάλεσε δυο αδελφούς των Δανιηλαίων, Δανιήλ και Ακάκιο και αφού τους είτε πολλά περί της νοεράς προσευχής και την μοναχικής πολιτείας, κατόπιν σηκώθηκε όρθιος και παρακάλεσε να του ψάλουν τον εθνικό ύμνο του Άθωνος, δηλαδή το «Άξιον εστί».

Στάθηκε προσοχή και άκουσε ευφραινόμενος και με δάκρυα ως συνήθως.

Μετα τους αγκάλιασε τους ησπάσθη με το εν Χριστώ ασπασμό και τους είτε.

Αδέλφια μου, αγγελούδια της Παναγίας, δεν πρόκειται να σας ξαναδώ με τα μάτια του σώματος μου, γιατί με κάλεσε ο Κύριος, με την πρεσβεία της Παναγίας και των αγιορειτών Πατέρων, να με πάρει στα ουράνια θεία Σκηνώματα.

Την άλλη μέρα που τον επισκέφτηκαν να τον δουν και να λάβουν την ευχή του, είχε σχηματιστεί μόνος του με σταυρωμένα τα χέρια; Πάνω στο ξύλινο κρεβατάκι του με τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμάται τον φυσικό ύπνο.

47. Όταν ο ενάρετος και ο υπαίθριος ασκητής Πέτρος προαισθάνθηκε το τέλος του, πήγε και αποχαιρέτησε τους πατέρες και αδελφούς της ερήμου.

Δεν θα ξαναϊδωθούμε έλεγε στο γέροντα Γεράσιμο τον Υμνογράφο.

Ήταν παραμονή του οσίου Πέτρου του Αθωνίτου όταν επέστρεψε στην σπηλιά, όπου υπάρχει και ναός προς τιμή του αγίου.

Είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι ερημίτες για το πανηγύρι.

Μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων.

Ευχήθηκαν οι πατέρες και οι αδελφοί για την γιορτή του καλό παράδεισο γέρο –

Πέτρο με το ασκητικό κέρασμα, είτε το «αμήν» και εκοιμήθει με ειρήνη.

Λίγες μέρες πριν είχε μεταβεί στις Καρυές , χαιρέτισε τους πάντες, έδωσε το εργόχειρων του για να εξασφαλίσει χρήματα για τα έξοδα της κηδείας και για σαρανταλείτουργο.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

48. Είπε γέρων. Πολλοί άγιοι θα θελαν να ζήσουν στην εποχή μας και να κάνουν τον αγώνα μας.

49. Διηγήθηκε ένας ασκητής. Εδώ έρχονται πολλοί φοιτητές.

Κάποτε είχαν έρθει καμία δεκαριά και ζητούσαν να τους κάνω θαύμα.

Επέμεναν πολύ. Σκέφτηκα με ποιο τρόπο να βάλω μυαλό σε αυτά τα παιδιά.

Τους είπα. Λοιπόν, μπείτε στη σειρά για να σας κόψω τα κεφάλια.

Μετά θα κάνω το θαύμα για να σας τα κολλήσω!

Ν` αραιώσετε λίγο, γιατί υπάρχει κίνδυνος να τα μπερδέψω.

Έτοιμοι είστε; Θέλετε να δείτε το θαύμα;

Οι νέοι αντέδρασαν αμέσως.

Όχι, όχι σε μας πάτερ, είπαν με μια φωνή.

50. Έλεγε ένας ηλικιωμένος μοναχός για την ραδιενέργεια.

Μάθαμε και εμείς για την ραδιενέργεια. Τι να σας πω;

Αν το δηλητήριο ήταν σε ένα πράγμα θα λέγαμε ότι πρέπει να το αποφύγουμε.

Τώρα όμως πήγε σε όλα, δεν γίνεται τίποτα.

Εμείς εδώ στο όρος κάνουμε τον σταυρό μας και τα τρώμε όλα.

Τι να φοβηθούμε;

Δεν λέει κάπου και ο Χριστός ότι οι πιστοί «καν θανάσιμων τι πίσωσιν, ου μη αυτούς βλάψει;».

Μην ανησυχείτε.

Ο κόσμος έχασε το νόημα της ζωής. Πρέπει όμως να το βρει.

Η απιστία κάνη μεγάλη ζημιά.

Όλα από κει ξεκινούν.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΟΠΟΙΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

51. Είπε γέρων. Ταπείνωση είναι το κάτω σκαλοπάτι των αρετών.

Αγάπη είναι το επάνω σκαλοπάτι. Γιατι δεν αγιάζουμε σήμερα;

Γιατι δεν έχουμε ταπείνωση.

52. Είπε γέρων, ο παπα – Βαρθολομαίος, ετών 106, που φορούσε, όταν τον επισκεφτήκαμε, μια ζακέτα με χίλια μπαλώματα. Μέσα στην πολυμάθεια κολλάει η οίησης. Όταν κολλήσει η οίησης φεύγει ο Θεός και μένει ο άνθρωπος μόνος με την οίηση.

53. Είπε πάλι άλλος. Η υπερηφάνειά μας κάνει κουφό τον Θεό.

54. Έλεγε ο Ρώσος ασκητής παπα – Τύχων, που έζησε 60 χρόνια στο Άγιο Όρος, αφού γύρισε 300 μοναστήρια.

Ο Θεός το πρωί ευλογεί τον κόσμο όλο με το ένα του χέρι και τον ταπεινό άνθρωπο με τα δυο χέρια. Και προσεύχεται « Κύριε ημών Ιησού Χριστέ χάρισέ μου ταπείνωση»

Άλλο παρθενιά, άλλο ταπείνωση συνήθισε να λέει. Πολλοί παρθένοι υπερήφανοι

πήγαν στην κόλαση.

55. Όταν οι αδελφοί και πατέρες εύχονταν τον Νεοσκητιώτη γέροντα Θεοφύλακτο «καλό Παράδεισο», εκείνος απαντούσε.

Δεν είναι αχυρώνας ο Παράδεισος για να δεχτεί εμένα το ζώων!

Τέτοια αυτομεμφία είχαν οι άγιοι πατέρες.

56. Είπε γέρον. Μπορεί κάποιος να αγωνίζεται που κα που με φιλότιμο, αλλά να μην έχει μεγάλη πρόοδο, γιατί δεν έχει ταπείνωση. Ενώ άλλοι αγωνίζονται λιγότερο (άσκηση, νηστεία κ.λ.π.) και προοδεύουν πολύ περισσότερο, γιατί έχουν πολλή ταπείνωση και αυτή αναπληρώνει πολλά.

57. Έλεγε ένας ασκητής. Ο άνθρωπος δίνεται πρώτα όλος στον Θεό και μετά ο Θεός τον καθαρίζει και τον δίνει στους ανθρώπους.

Όταν ο άνθρωπος πιστεύει ότι είναι χειρότερος όλων, τότε ένα «Κύριε ελέησον», που θα πει για τον κόσμο αξίζει περισσότερο από τα χίλια «Κύριε ελέησον» του άλλου.

58. Είπε γέρον. Ο Θεός μας δίνει πολλές ευκαιρίες για να κερδίσουμε τον Παράδεισο, αλλά εμείς τις ευκαιρίες δεν τις δεχόμαστε όλες, τις διώχνουμε.

59. Μην έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας η αυτοπεποίθηση είναι μεγάλο εμπόδιο στη Θεία Χάρη. Εμπιστοσύνη απόλυτη να έχουμε μόνο στο Θεό. Όταν εμείς αναθέτουμε τα πάντα σε Αυτόν, ο Θεός υποχρεώνεται να μας βοηθήσει.

60. Να ζείτε σε διαρκή δοξολογία και ευχαριστία προς τον Θεό, γιατί η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η αχαριστία και ο χειρότερος αμαρτωλός ο αχάριστος.

61. Είπε γέρον. Μοιάζουμε με τσουκνίδες. Από μακριά φαίνονται πράσινες, σαν πεδιάδα, σαν κήπος μα όταν πλησιάσεις και τις αγγίζεις τότε βλέπεις την ασχήμια τους και τότε νιώθεις το κεντρί τους.

62. Ρωτήθηκε κάποτε ένας ερημίτης.

Πως πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους επαίνους και τα εγκώμια;

Και απάντησε.

Να έχετε ταπείνωση και να γνωρίζεται καλά τον εαυτό σας.

Να σας πω ένα παράδειγμα.

Όταν σκαλίζω στο ξύλο την μορφή αγίου και τελειώνω, νομίζω ότι είναι καλή.

Την ξανακοιτάω μετά από λίγο και βλέπω ότι έχει ελλείψεις.

Αν βάλω τον φακό θα δω ότι δεν είναι τίποτα το σπουδαίο.

Το ίδιο πάλι και με τα χέρια. Βλέπουμε ότι είναι καθαρά. Αν βάλουμε όμως τον φακό, θα δούμε ότι έχουν βρωμιά και πολλά μικρόβια.

Έτσι, να κοιτάμε προσεκτικά τον εαυτό μας και θα Βλέπουμε ότι δεν είμαστε τίποτα κι ας λέει ο κόσμος.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

63. Όταν προσευχόταν ο όσιος Ακάκιος ο Καυσοκαλυβίτης στεκόταν στην προσευχή ως στύλος ακλόνητος και καθήμενος δεν αισθανόταν καθόλου το σώμα του, σε κατάσταση ψηλή υπάρχων, πλήρης χάριτος και θείου Φωτός.

64. Στην «Μεταμόρφωση» της ιεράς Σκήτης αγίας Άννας έζησε ο ευλαβέστατος

Μαυροβούνιος ιερομόναχος Μηνάς.

Το ημερονύκτιο έκαμε από 1000 έως 3000 γονυκλισίες και 50 έως 100 κομποσχοίνια. Από την πολλή προσευχή δεν άδειαζε να μιλήσει.

Η προσευχή για αυτόν ήταν η ένωση του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά είχε και πρακτική ωφέλεια. Τον σκέπασε από την πολυλογία και την κατάκριση.

65. Ένας ασκητής έστειλε τον υποτακτικό του να πουλήσει το εργόχειρο του στις Καρυές. Εκεί ο υποτακτικό του άκουσε στο Πρωτάτο ωραιότατες ψαλμωδίες, μουσική κ.λ.π.

Μια μέρα λέει στον γεροντά του.

Γέροντα έχω ένα λογισμό. Εμείς εδώ πέρα στην έρημο δεν κάνουμε τίποτα. Να δεις πως εκεί υμνούν τον Θεό. Ψαλμωδίες, πράγματα, χορωδίες.

Εμείς εδώ μόνο κομποσχοίνι, μόνο ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ...

Τον παίρνει ο Γέροντας τότε μια άλλη μέρα και του λέει.

Ας, πάμε παιδί μου να δούμε τι κάνουν αυτοί οι πατέρες. Να κάνουμε κι εμείς το δικό τους τυπικό.

Και όταν πήγαν σκύβει στο αυτί του, μέσα στην εκκλησία και του λέει ψιθυριστά.

Πράγματι τέκνο, εδώ δοξάζουν τον Θεό.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει και πιάνει δυνατός σεισμός.

Σείστηκαν τα σύμπαντα.

Τότε αμέσως οι ψάλτες άφησαν τα μουσικά βιβλία και τα «τεριρέμ» και άρχισαν να τραβούν κομποσχοίνι, φωνάζοντας «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΥΙΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ»!!!!

Γέροντα πάμε να φύγουμε, πάμε στη δουλεία μας, στην ησυχία μας, στο καλύβι μας. Αυτό που κάνουμε εμείς, είναι ανώτερο από τα ψαλτικά.

Διαπίστωσαν πράγματι, ότι καλύτερη προσευχή είναι η προσευχή με το κομποσχοίνι.

66. Σαράντα χρόνια στην έρημο, όλες τις ακολουθίες τις έκαμα με κομποσχοίνι, διηγείται ο γέρον Χρυσόστομος ο ερημίτης. Την Μ. Τεσσαρακοστή προσπαθούσαμε να έχουμε τον νου μας πάνω στον Εσταυρωμένο. Αλλά πόσο γρήγορα η προσευχή φεύγει. Βία χρειάζεται.

67. Ο γέρον Δανιήλ στην Νέα Σκήτη έζησε 115 χρόνια. Είχε οξυτάτη όραση. Όταν έκανε κομποσχοίνι πήγαινε ο διάβολος με την μορφή τσακαλιού και του τραβούσε το κομποσχοίνι. Εκείνος, όμως συνέχιζε τον αγώνα του.

68. Είπε γέρον. Όπως τα καράβια που κινδυνεύουν εκπέμπουν σήμα κινδύνου συνεχώς, έτσι πρέπει να λέει και ο άνθρωπος συνεχώς την ευχή. Κύριε Ιησού Χριστέ Ελεησον με.

69. Φημολογείται το ακόλουθο γεγονός. Όταν κάποτε ήλθε στο Όρος ο νεοφανείς άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως επισκέφτηκε στην σκήτη της αγίας Άννας σπουδαίο πνευματικό, θεωρητικό και πρακτικό δάσκαλο την νοεράς προσευχής γέροντα, μετα του οποίου συζητούσαν στην καλύβια του και προσευχήθηκαν επί τρία ημερονύκτια!!! Αδιαλείπτως.

70. Ο ερημίτης π. Χρυσόστομος μας διηγείται. Υπήρχε ένας γεροντάκος, στα καυσοκαλύβια.

Είχε αγγελική φωνή. Λέγεται πως όταν έψαλλε το «Άξιον εστί» άνοιγε τα χέρια του διάπλατα από την μεγάλη αγαλλίαση της καρδιάς του και φημολογείται ότι κουιόντουσαν τα καντήλια. Μια φορά κατέβαινα προς την Αγία Άννα και άκουσα να

ψέλνει. Έλεγα, μα τι φωνή είναι αυτή; Άγγελος ψάλει;

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ

71. Η υπομονή αποκτάται, δεν αγοράζεται έλεγε ένας ασκητής.

72. Είπε ένας γέρον. Η πνευματική ζωή χρήζει υπομονής, σταθεράς υπομονής. Ο άνθρωπος παθαίνει μεταβολές, αλλοιώσεις. Από την μία μέρα στην άλλη.

73. Όταν ρωτούσαν τον ασθενή γέροντα Νικόλαο της Νέας Σκήτης πως είναι στην υγεία του απαντούσε ο υπομονετικός γέρον.

Δόξα το Θεό. Και αλλά μου πρόπον.

Όταν εκοιμήθη το πρόσωπο του έλαμψε!!

74. Ρώτησε ένας ιερέας γέροντα ασθενή Μόναχο. Πως είστε στην υγεία σας πάτερ; Ε, καλά. Τώρα μου παρουσιάστηκαν και άλλες παθήσεις. Όλα όμως χρειάζονται.

Πως θα πάω Εκεί πάνω, παπά μου με άδεια χέρια;

75. « Κύριε μου, γιατί να υποφέρω τόσο πολύ;» παραπονιόταν κάποτε ο ασθενής ενάρτεος γέρον Αρτέμιος ο Γρηγοριάτης. Τότε είδε τον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος του έδειξε τα χέρια του και την πλευρά του και του έλεγε.

Κοίταξε πόσο υπομονή έκανα. Εσύ για την αγάπη μου δεν υπομένεις;

76. Είπε ένας γέρον μοναχός.

Η ασθένεια είναι θεία επίσκεψη. Η ασθένεια είναι μέγιστο Δώρο του Θεού.

Αυτό που μπορεί να δώσει ο άνθρωπος στο Θεό είναι ο πόνος.

77. Γέροντα έχω τόσα χρόνια στο Άγιο Όρος και δεν είδα καμία οπτασία ή κανένα όραμα ή δεν είχα κάποια πληροφορία πνευματική, έλεγε στον γέροντα πατέρα Ιωακείμ ο τώρα στην Αγγλία, Αγιορείτης Ρώσος ιερομόναχος Σωφρόνιος, ο κτήτορας της εκεί ιεράς Μονής και ο συγγραφέας του βίου του αγίου Σιλουανού.

Του απάντησε ο γέρον Ιωακείμ.

Ποιος σου χάρισε υπομονή και κάθεσαι στο Όρος και μάλιστα στα φρικτά Καρούλια, παρά ο Θεός.

Θα μπορούσες να μείνεις χωρίς εμφανή την Χάρη του Θεού;

Άλλο θαύμα μεγαλύτερο από αυτό μην ζητάς και χάρισμα ψηλότερο μην θέλεις.

78. Ένας νέος μοναχός πήγε στον αββά Ζωσιμά τον Καρουλιώτη και του είπε.

Γέροντα, έχω πειρασμό.

Παιδί μου του απάντησε εκείνος ο πειρασμός υπάρχει παντού.

Στο φαγητό πειρασμός, στον ύπνο πειρασμός.

Θυμήσου τι λέει το Γεροντικό.

Πάρε τους πειρασμούς και κανένας δεν σώνεται.

Και έτσι παρηγορήθει ο αγωνιστής.

79. Ζούσε στην σπηλιά του όσιου Πέτρου του Αθωνίτου ο γέρον Χρυσόστομος και ο μοναχός Σέργιος.

Τον Σέργιο τον πολεμούσε ο σατανάς να φύγει από τον ασκητικό του στίβο και να εγκαταλείψει τον αγώνα.

Κάποτε επισκέφτηκε ένα γέροντα στις Καρυές, που με άφθαστη αυταπάρνηση και υπομονή είχε γηροκομήσει και θάψει τέσσερις γεροντάδες.

Πως μένεις τώρα μόνος σου εδώ χάμω; Τον ρώτησε ο Σέργιος.

Με πολεμάει και εμένα ο διάβολος να φύγω, αλλά ξέρεις τι με κρατάει; Απάντησε ο ηρωικός γέρον.

Έλα να σου δείξω τους θησαυρούς μου.

Ποιοι είναι οι θησαυροί σου; Δεν βλέπω τίποτα.

Τον πήρε τον πήγε σε ένα δωμάτιο, που είχε παλιά παπούτσια, τρύπια πόσων ετών....., παλαιά ζωστικά, και παλαιούς σκούφους των γεροντάδων του αλλά και του εαυτού του, δείγματα αμέτρητων αγώνων και θυσιών....

Να οι θησαυροί μου.

Πες μου, πώς να τους εγκαταλείψω;

Διδάχτηκε ο π. Σέργιος περισσότερο από κάθε άλλη διδασκαλία, από αυτούς τους σιωπηλούς θησαυρούς και διδασκάλους.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΠΕΙΘΟΥΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

80. Είπε γέρον. Για τους άσπλαχνους που πεθαίνουν να κάνετε μνημόσυνα και προπαντός ελεημοσύνη. Ελεημοσύνη. Υπάρχουν πολλοί πτωχοί. Σ` αυτούς να δίνεται.

Στα μνημόσυνα να χρησιμοποιείται κόλλυβα και όχι γλυκά, όπως κάνουν πολλοί τώρα τελευταία.

81. Ο πάμπτωχος και ρακένδυτος Ρουμάνος ασκητής Ε, δεν είχε που την κεφαλή κλείνε. Βοηθούσε στην τράπεζα του Ρωσικού μοναστηριού και ότι έπαιρνε το έδινε ελεημοσύνη στους απομακρυσμένους ασκητές. Είναι η μονή ευκαιρία να σωθώ, έλεγε. Να ζητιανεύω ταπεινούμενος, να κοπιάζω, να διαμοιράζω.

82. Ένας μονάχος ρώτησε τους επισκέπτες του.

Εσείς τι δουλεία κάνετε;

Γέροντα δεν έχουμε καλό επάγγελμα. Έμποροι είμαστε, απάντησαν με συστολή.

Έχουμε αδελφοί μου, μεγάλη ανάγκη από καλούς εμπόρους.

Αλήθεια, για πείτε μου τι κάνετε όταν ακριβαίνουν τα πράγματα;

Πουλάτε και τα παλιά, που είχατε στο μαγαζί με καινούργιες τιμές;

Ναι γέροντα.

Πώς να κάνουμε αλλιώς; Πρέπει να ξαναφέρουμε πράγμα στο μαγαζί.

Καλά, αλλά εσείς από τα παλιά βγάζετε δυο φορές κέρδος.

Φυσικά δεν μπορείτε να το πουλήσετε με τις παλιές τιμές, γιατί θα αντιδράσουν οι άλλοι έμποροι.

Εσείς όμως, το δεύτερο κέρδος, που βγάζεται από τα εμπορεύματα που είχατε στο μαγαζί, να το δίνετε ελεημοσύνη.

83. Όταν υπηρετούσε ο γέρον Αρτέμιος σε ένα Γρηγοριάτικο μετόχι στην Άρτα και πήγαινε να ψωνίσει, στην αγορά, επέστρεφε με άδεια χέρια. Ότι είχε το μοίραζε σε πτωχούς και γεροντάκια.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

84. Έλεγε ο γέρον Παΐσιος.

Η γυναίκα όταν είναι έγκυος πρέπει να είναι ήρεμη, να διαβάζει το Ευαγγέλιο, να προσεύχεται, να λέει την ευχή.

Έτσι αγιάζεται και το παιδί. Από τώρα αρχίζει η ανατροφή του παιδιού.

Να προσέχεις να μην στεναχωρείς την έγκυο για κανένα λόγο.

85. Ο Διάβολος προσπαθεί να τα καταστρέψει όλα για να μη βρει η νέα γένια καλή «μαγιά» για να «ζυμωθεί».

86. Πρέπει να απλοποιήσουμε την ζωή μας. Η πολυτέλεια κουράζει. Είναι μερικοί που συνεχεία θέλουν να αλλάζουν έπιπλα κλπ. Τρέχουν μετά να βγάλουν περισσότερα χρήματα και έτσι γεμίζουν άγχος.

87. Είπε πάλι. Καλό είναι η οικογένεια να έχει τον ίδιο πνευματικό. Ο άντρας, η γυναίκα, τα παιδιά, αυτό βοηθά πολύ.

88. Ένας πιστός τον ρώτησε. Γέροντα, σήμερα πήραν βαθμούς τα παιδιά και είναι στεναχωρημένα.

Κοίτα να δεις, σήμερα οι μεγάλοι θέλουν να παίρνουν πολλά λεφτά με λίγη δουλειά, και οι μικροί να παίρνουν μεγάλους βαθμούς, χωρίς διάβασμα.

Και αν είναι δυνατόν να μην φεύγουν από την καφετέρια ή την ξυλοτέξ – πως το λένε – να παίρνουν ένα τηλέφωνο να ρωτούν τι βαθμούς τους έβαλαν. (γέλια).

89. Είπε πάλι. Ακόμη και μέσα στο γάμο πρέπει να συγκρατεί κανείς τον εαυτό του από την ηδονή. Να βάζεις φρένο στην φιληδονία του!

90. Ρώτησε κάποιος τον γέροντα Παΐσιο.

Γέροντα σήμερα πολλοί νέοι άνθρωποι δεν θέλουν να κάνουν παιδιά γιατί σκέφτονται σε τι είδος κόσμο θα φέρουν το παιδί τους.

Μόλυνση από τα χημικά, από τα πυρηνικά, ζωή γεμάτη άγχος, άγρια κοινωνία, πόλεμοι, πεινά, σκοτωμοί, βιασμοί, αρπαγές, απαγωγές.....

Αν είμαστε κιόλας στον καιρό του Αντίχριστου σκέφτομαι και εγώ μήπως δεν αξίζει κανείς να παντρεύεται και να κάνει παιδιά.

Όχι, Θανάση δεν είναι έτσι!.....

Οι χριστιανοί στο καιρό των διωγμών δεν παντρεύονταν;

Και παντρεύονταν και παιδιά έκαναν!!

Είχαν την ελπίδα τους στηριγμένη στο Χριστό.....όχι στους ανθρώπους.

Είναι ολιγοπιστία αυτός ο λογισμός. Ο Θεός σε μια στιγμή μπορεί να τα διορθώσει όλα. Να σβήσει όλα τα στραβά. Κάνουν οι άνθρωποι σχέδια....έχει και Θεός τα δικά Του.

Να ήξερες πόσες φορές τύλιξε ο διάβολος τη γη με την ουρά του για να την καταστρέψει....

Δεν τον άφησε ο Θεός...του χαλάει τα σχέδια. Και το κακό που πάει να κάνει ο διάβολος, ο Θεός το αξιοποιεί και βγάζει μεγάλο καλό. Μην ανησυχείς!

91. Κάποια φορά ο π. Παΐσιος μου διηγήθηκε πως του παρουσιάστηκε η Παναγία μας, μέρα μεσημέρι, και τον βοήθησε σε μια ανάγκη που είχε. Συνομίλησαν μαζί για λίγα λεπτά.

Πως αισθανθήκατε γέροντα; Ρώτησα.

Μεγάλη χαρά...όμως αισθανόμουν και ντροπή....δυσκολεύομαι...Μητέρα του Θεού είναι...με τον άγιο Ιωακείμ και την αγία Άννα κινούμε πιο άνετα!

92. Ρώτησε κάποιος. Γέροντα είναι μερικά ζευγάρια που ενώ θέλουν, δεν μπορούν να κάνουν παιδιά. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Για να βολεύεται και κανένα ορφανό...τους έδωσε και ο Θεός ένα δικό τους μετά!

93. Είπε πάλι. Όταν γυρίζει κανείς από την δουλειά του και είναι νευριασμένος ή αγχωμένος καλύτερα είναι να πάει μια βόλτα στο πάρκο για είκοσι λεπτά και να γυρίσει στο σπίτι του ήρεμος και με χαμόγελο, και ας πάει καθυστερημένος.

94. Είπε πάλι. Σήμερα τον ζαλίζουν τον άνθρωπο. Τα χτυπάνε τα καημένα τα παιδιά από δω και από κει με διάφορες θεωρίες, τα πιάνει μετά φόβος, άγχος και ξεσπάνε

στα ναρκωτικά και την διασκέδαση. Αλλά αυτή η κοσμική διασκέδαση προσθέτει άγχος.

Βλέπεται από αυτή την ζωή κανείς γεύεται σε κάποιο βαθμό την κόλαση ή τον παράδεισο αν ζει σύμφωνα με το θέλημα του θεού με την Εκκλησία.

95. Χάρισε γέροντας ένα βιβλίο στα μεγάλα παιδιά της Γ` Λυκείου, που έλεγε για την ελληνικότητα της Μακεδονίας.

96. Οι γονείς να προσέχουν στο σπίτι τι βιβλία, έχουν γιατί μπορεί να πέσουν στα χέρια των παιδιών και να πάθουν ζημιά. Στο σπίτι να έχεις μόνο χριστιανικά βιβλία.

97. Είπε πάλι. Όταν το παιδί από μικρό γεμίσει με Χριστό πηγαίνει στην εκκλησία με τους γονείς, κοινωνεί, ψάλλει, προσεύχεται, αργότερα όταν μεγαλώσει και φύγει μακριά από τους γονείς και βρεθεί ακόμη και σε άσχημο περιβάλλον δεν έχει ανάγκη. Είναι σαν το ξύλο που όταν έχει ποτιστεί καλά με λινέλαιο μετα δεν έχει ανάγκη από την βροχή, επειδή είναι ποτισμένο με το λαδί, δεν δέχεται τα νερά, τα πετάει έξω.

98. Έλεγε πάλι. Στα παιδιά πρέπει να προσέχουμε πολύ τι τους λέμε. Γιατί έχουν μια απλότητα και τα πιστεύουν. Είναι και πολλά που έχουν μεγάλο φιλότιμο και παίρνουν τα λόγια των γονιών τους κατά γράμμα.

99. Ρώτησαν τον γέροντα.

Σε αυτά τα παιδιά που έχουν μπλέξει με την γιόγκα και με την μαγεία, πρέπει να τους το λέει κανείς ξεκάθαρα, από την αρχή ότι είναι διαβολικά αυτά η να τους το λέει σιγά - σιγά ;

Και ο γέρον απάντησε.

Να τους το λέει κανείς, αλλά με καλοσύνη.

100. Είπε πάλι.

Αν ο άνθρωπος αγαπήσει τον Θεό, αγαπάει και τον πλησίον και μετά παθαίνει υπερχειλίση η καρδιά και αγαπάει τα ζώα, την κτίση όλη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

A/ Ο ΠΑΤΗΡ ΠΑΙΣΙΟΣ ΜΟΥ ΕΙΠΕ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΥΨΕΛΗ

B/ ΑΘΩΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ . ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Γ/ ΟΣΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ ΒΕΛΙΤΣΚΟΦΣΚΥ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ.

ΠΗΓΗ: <http://www.pigizois>.